

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

ЧОГО ТІЛЬКИ ХЛІБ?

Мені не зрозуміло, в якій державі я живу в місті Нетішині? В угоду Гладуняку – голові обласної ради, не дають нам хліба, якого більшість з нас хоче. Що це таке? Чи не занадто? виправдовуються тим на телебаченні, що місту ніби не вигідно, щоб славуцький хліб у Нетішині продавали. А хмельницьке молоко – вигідно? А шепетівське м'ясо – вигідно? А ліки, а машини, а золото, а все інше – вигідно?

Чому Хмельницькому вигідно, щоб у них з усіх усюд продавали, а Нетішину – ні? Чому весь світ і Китай в тім числі, зрозумів, що впустили на свій ринок, створити конкуренцію власному виробнику – це вигідно (!), а Нетішину ніби не вигідно? Чому ми маємо годити пану Гладуняку, а не собі?

Схоже Олександр Євгенович – наш новий голова (про якого казали: він не буде служити пану Гладуняку, а нам), думає, що то йому на ХАЕС керувати, де отримують по тисячах зарплату і того мовчать. І ось, в четвер 29.06.06 року круглий стіл, в центрі уваги якого, той самий несмачний (за словами абсолютної більшості присутніх) хліб,

а на екрані телебачення все навпаки. Хто за те, щоб забрати смачний Славуцький хліб від нетішинців – говорять, а хто за те, щоб визначали покупці самі, який їм хліб смачніший – рота закрили (тобто, губи рухалися у виступаючих в один бік, а голос диктора за вказівкою диктора говорив в другий бік.

Вінець цього міроприємства – на вихідні (щоб оперативне не було кому скаржитися, щоб перші емоції погасити) хліба смачного славуцького в магазинах Нетішина не стало. Антимонопольний комітет, СБУ, прокуратура, всі політичні сили – усі, в тім числі і БЮТ і Регіони плюнули на бажання тих нетішинців, хто хоче їсти хліб, який вони вважають за смачніший. Оце Вам право і свобода по-нетішинськи. Продавці просяться у покупців: ми не винні, не возять і сказали, що більше не привезуть, бо їм заборонили. Телефонують, дзвонять - тридзвонять нетішинці на Хлібзавод у Славути та й там просяться: що ми вам зробимо, хіба ж ми не раді, але ж нас з'їдять швидче ніж ви хліб, ви ж знаєте, що це найбільшому не подобається. Хто ми проти нього, а так,

хоч якось проживемо. Нетішинці, по закутках, невгамовні. Носять один одному показують то глевкий, то пустий хліб Нетішинського хлібзаводу, лаються...

Проте, що до того тим, хто це задумав? – Нічого. Кажуть, що коли дорослого пса купляє інший господар, то той не їсть зо два дні, але не їсть добу-другу, а на третю їсть.

То ж, розраховують, що і ми, можливо, звикнемо. – Приручать господарі... чи ні, від нас залежить.

Василь Зуб

Від редакції. Орієнтуючись на намагання голови міста Нетішин Смишляєва демонструвати відкритість, вірогідно, що не з ініціативи Олександра Євгеновича, телекомпанія ЛОТЕЛ покаже зустрічі засобів масової інформації (ЗМІ) із ним, майже не даючи глядачам почути запитання журналістів.

Невже ЛОТЕЛ не розуміє, що коли народ не чує голосу запитувачого, то вважає, що від нього щось приховують. І добра справа творчого спілкування голови із ЗМІ перетворюється на рекламування його, або в хитре обдурення народу.

А можливо й справді ...?

СЕРЦЕ КВІТАМИ РОЗЦВІЛО

Бажання праведних – робити добро. (Приповіді 11:23)

Жителі міста Нетішина на вул. Варшавській мають нагоду цього літа милуватися різнобарвними мальвами, що тягнуть все вище і вище свої голівки до сонця, ніби намагаються торкнутися пелюстками білого пуху хмарин в блакитному небі. Звідки

ж взялася ця краса вздовж низького паркану біля будинку №5? Сам Бог заповідав людині робити один одному справедливо і добре в Його очах. Ми створені Ним на добрі справи, тож, прагнімо робити їх, насолоджуймося цим, збагацуймо ними свою душу, прикрашаймо себе добрими вчинками на землі, тим самим

будуючи собі скарб на небі. Лише та душа, яка робить добро – буде насичена. Що це так, я переконалася зустрівшись з 85- річною Підгурською Ксенією Дмитрівною. Приїхала вона з села Золотий Потік Тернопільської області до дочки і зятя (Калиновських: Надії та Олександра).

Продовження на сторінці 3

ДОПОМОЖИ СОБІ! ПЕРЕДПЛАТИ ГАЗЕТУ „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

Ця газета допомагає Вам – відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від перевірки контролюючих органів, що зробити для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемогти зло, викриваючи його. За Вашим бажанням газета буде Вам трибуною в світ, бо Ваші публікації (Ваш погляд і думка,

викладені в цій газеті) розповсюджуватимуться через мережу Інтернет в світ. Газета внесена до Каталогу загальнодержавних видань (на сторінці 19), виходить двічі на місяць. Передплатний індекс – 08697, ціна одного примірника 50 (54 по Укр.) коп.

Ціна (кінцева) на 5 місяців по Хм. обл. - 5 грн., по Україні - 5 грн. 40 коп. Відповідно: на кв. - 3 грн. і 3грн. 24 коп.; на місяць: 1 грн і 1грн. 8 коп. на місяць - 1 грн 62 коп.(по Хм. області - 1 грн.)

Передплату на „Вісник малозахисних” зобов'язані приймати всі відділення поштового зв'язку та листоноші. Про кожен випадок відмови

у передплаті і про будь-які проблеми (деяка влада нам ще перешкоджає) просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони – в кінці газети).

Дорогі друзі! Ви розумієте, що цій газеті від влади підтримки ще нема.

Передплатою Ви ЗРОБИТЕ посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді – своє, дітей та онуків.

Можливо іноді затримки й з нашої вини, бо не завжди вчасно знаходимо гроші на друк, але зривів випуску ще не було і надалі, дасть Бог, будемо жити!

ЗА ОДНОГО БИТОГО ДВА НЕБИТИХ ДАЮТЬ

Прочитавши статтю „Турбота про дітей схожа до Божої” в попередньому номері „ВМ” бачимо, що найкраще, коли в сім'ї є контакт між батьками і дітьми, оснований на любові. Тоді батькам не важко використовувати свою батьківську владу, тому що діти бачать їх щирою любов і справедливість, поважають їх і в послухові покораються розумним, виваженим заборонам, які дають дітям відчуття захищеності і впевненості (Так, як перила на балконах). Навіть дорослим було б моторошно вийти на десятому поверсі на балкон без огорожі — так і дітям в цьому світі, без захисту батьківських (у Господі) настанов і заборон. Якщо в вашій сім'ї є чітко вироблені правила, які ви в терпінні і з любов'ю доносили своїм дітям — то діти ставляться до них відповідально. Якщо ж ви сьогодні говорите одне, а завтра інше, і сімейні правила міняються в залежності від ваших емоцій, діти довго (або й ніколи) не будуть знати, як їм вірно реагувати і поступати. Вся відповідальність за обстановку в сім'ї лежить на батьківських плечах. В сім'ях завжди повинен панувати мир, гармонійні і зрівноважені відношення між членами сім'ї.

Відповідальність за керівництво сім'єю не повинна перекидатися на дітей, тому що вони ще не завжди вміють приймати правильні рішення. Навчити відповідати наших дітей за свої вчинки — це наш, батьківський, обов'язок. Перед Богом за виховання наших дітей будемо відповідати ми — батьки. Хочемо ми цього чи ні, суд Божий прийде нанас їхньою поведінкою. Ми повинні знаходити час для своїх дітей, зробити наші домівки острівками затишку, повинні слідкувати, яке місце в житті наших дітей займає телевізор. Ми відповідальні за те, що вони черпають звідти. Якщо сидітимуть за телевізором зранку до вечора і дивитимуться всі передачі підряд, то скоро вони уподобляться тому, що бачать і чують. Телевізор крадій корисного часу. Навчимо дітей не прив'язуватися до нього, навчимо їх берегти сімейні цінності, поважати старших, жити по-християнські 24 години на добу.

Виховувати в дитини відповідальність за свою поведінку потрібно з раннього дитинства. Недисциплінована дитина приносить багато суму батькам і всім оточуючим її людям.

Якщо ж діти при всій батьківській чуйності, доброти і любові проявляють непослух (грубим словом, криком, непристойними жєстами, мімікою, кривлянням, грюканням дверима, кулаком по столі), Боже Слово дозволяє крайній спосіб виховання — різку, для користі самої ж дитини.

Якщо діти знають, якою повинна бути їхня поведінка і не слухаються

— не кричть на них і не робить пустих погроз — діти зазвичай не реагують на подібні дії батьків, бо вони вже до них звикли. Діти повинні знати, що за словами остереження, докору будуть дії — і діти відреагують: зміняться їхні реакції, вчинки слова.

Деякі батьки карають дітей тільки за те, що вони сердяться самі, а не за те, що на них лежить відповідальність правильного виховання дитини. Намагайтеся виховувати вдома (але не допускайте, щоб дитина знала, що на людях її не покарають за нестерпний вчинок), а карайте, як виняток, роз'яснивши дитині причину покарання. Якщо дитина не зрозуміла за що її покарано — користі не буде. Скажіть дитині перед цим, що ви її дуже любите і тільки по тій причині караєте, щоб те зло, яке гніздиться в неї в серці, залишило її назавжди, щоб вона була звільнена від агресії, бунтарства, непослуху, безвідповідальності і т.д. Бо тільки той, хто ненавидить свою дитину буде дозволяти їй робити все, що вона захоче. Не карана, за скоєне нею зло, дитина не готова, належно, до життя у злім світі. В Приповістях 13:24 мудрий цар Соломон навчає: „Хто шкодує свою різку порядку, той ненавидить сина, а хто ж кохає його **невпинно** дисциплінує і **рано** карає його.” Коли любов і дисципліна йдуть поруч — тоді діти направлятимуться на дорогу правди, і шляхи їхні будуть прямими. Слово ваше невинно дає визначення, оцінку Словом Божим діям дитини знову і знову, не дивлячись на ваші почуття, обставини. Слово рано настановлює: а) з самого ранку (не відкладаючи на потім, до вечора, а швидко на скільки це можливо); б) з раннього дитинства, не чекаючи, що діти підростуть, все зрозуміють і будуть виправляти свою поведінку самі. Із Приповістей 20:30 розуміємо, що ціль покарання не причинити дітям біль, а врятувати їх від зла, досягнути серця дитини і приготувати його до покаяння: „Удари, що спричиняють біль, очищують від зла, як мазь лікувальна, що проникає в глибину, в саме серце”. Але вгамуйте гнів свій, коли караєте дитину. Вона має відчувати, що карати для вас не приємна, але вимушена, необхідна справа.

Коли дитина розуміє необхідність та щастя слухатися своїх батьків, вона буде підготовлена слухатися і Бога — небесного Батька. Батьки не повинні допустити, щоб їхні діти через гріховну насолоду пішли в пекельні муки. Ті батьки, які не дисциплінують і не навчають дітей жити за принципами Божого Слова, саме туди і відправляють своїх дітей. Про це написано в Приповістях 23:13-14: „Не залишай без покарання юнака, — коли різкою виб'єш його не помре: ти

різкою виб'єш його, — і душу його від шеолу врятуєш”. Під час покари ставтеся з повагою до тіла дитини і до свого. Зважуйте чим ви караєте, і не по чім попало. Ні в якому разі не рукою. Ваші руки створені, щоб допомогати і голубити. Неможна бити по обличчю, тому що тоді ви без слів говорите дитині, що вона нікчема — принижуйте її як особистість, розвиваєте у неї занижену самооцінку. Після покарання, коли дитина зрозуміла свій поганий вчинок і покаялася в ньому — примиріться з нею. Не „дуйтеся”, не відсилайте її від себе, не ображайте, не мовчіть, а краще переконайтеся, що дитина зрозуміла за що покарана — побудьте деякий час з нею, обніміть, поцілуйте, витріть слези, скажіть, що любите її, дорожите нею і вірите, що подібне більше не повториться. (Краще порозуміться ще до покарання). Дитина зрозуміє, що її непослух не зменшив вашу любов до неї, не розбив дружбу з вами, і що ваші відношення оновилися за рахунок того, що вона зуміла перемогти себе, визнати свій поганий вчинок і попросити за нього пробачення. Так, дитина виростає духовно, і вдячна вам, — жахається того зла, яке тільки що скоїла, і любить вас ще більше. Але краще двічі не покарати, ніж один раз покарати нізащо.

Не звинувачуйте дітей за минулі провини (А пам'ятаєш вчора ти зробив це ж саме...). Так робить тільки сатана, Бог же прощає все при покаянні: „Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний і праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої” (1Івана 1:9). Він не згадує минулих гріхів і ми повинні наслідувати Йому в цьому по відношенні до наших дітей. Домагайтеся щирого покаяння. Але хай вам не заважає, що ваша дитина іноді розумніша за вас. Не називайте дітей поганими словами, тому що це осяде в їхньому серці, і вони стануть такими, як ви їх називаєте. Звертайтеся до них ніжно, відшукуйте добрі слова похвали („Мій добрий синок”, „Ти хороша дівчинка”, „Мужній твій вчинок”, „Мудрий мій хлопчику”, „Розумна донечко”, „Твій поступок чесною людини”, „Правдолюбна моя”, „Ти сама справедлива...”). Діти оправдають всі ті прекрасні слова, сказані доречно в їхню адресу.

Не відпускайте дитину з дому, не помолитися за неї чи не благословивши її. Не завжди обставини і люди будуть до них добрими на протязі дня, а їм потрібний захист, сила, сміливість, щоб жити по совісті, щоб бути подобою Божою і з честю нести звання і призначення християнина, щоб вирости людьми з великої літери, щоб навіть ворог, дивлячись на них, сказав: „Це — людина!”

Алла Душнюк

ПОЧІМ ДЕПУТАТИ

Аби потрапити до парламенту політичні партії та блоки витрачають десятки і сотні мільйонів доларів. А скільки витрачають виборці на утримання своїх депутатів, і які послуги від народних обранців вони отримують?

Політичну культуру та відповідальність народних обранців найбільш яскраво демонструють переходи із фракції у фракцію. П'ятеро депутатів минулого скликання аж вісім разів змінювали політичну орієнтацію. Йдеться про нардепів Буряка молодшого, Гладких, Козловського, Кузьмука та Сміяненка.

Нагадаємо, свою важливу законотворчу місію народні депутати здійснюють не безкоштовно. Відповідно до Закону України "Про статус народного депутата", „держжава гарантує народному депутату забезпечення необхідними умовами для здійснення ним депутатських повноважень”.

Спробуємо підрахувати вартість "необхідних умов", які визначили для себе народні обранці за період важкої трудової діяльності "в інтересах усіх співвітчизників":

ЗАРОБІТНА ПЛАТА

Частина 2 ст. 33 закону визначає, що "народний депутат в питаннях матеріального і соціально-побутового забезпечення прирівнюється до членів Кабінету Міністрів України". Тобто, місячна заробітна плата депутата становить близько 20 тисяч гривень. За чотири роки народний обранець отримує 20 000 X 12 місяців. X 4 роки = 960 тисяч гривень.

МАТЕРІАЛЬНА ДОПОМОГА

Відповідно до частини 5 ст. 20 закону "Верховна Рада України забезпечує колишньому народному депутату безпосередньо після закінчення строку його повноважень», на період його працевлаштування, виплату матеріальної допомоги у розмірі заробітної плати з урахуванням всіх доплат та надбавок, які отримують працюючі народні депутати, але не більше одного року". 20 000 X 12 місяців = 240 тисяч гривень.

ГРОШОВА ДОПОМОГА

Пункт 2 частини 12 ст. 20 закону гарантує, що в "разі виходу на пенсію

народному депутату виплачується грошова допомога в розмірі 12 місячних посадових окладів працюючого народного депутата за рахунок бюджетних призначень на забезпечення діяльності Верховної Ради України". 20 000 X 12 місяців = 240 тисяч гривень.

КВАРТИРА

Частина перша ст. 35 закону говорить, що "народний депутат, незалежно від місця постійного проживання, за його бажанням має право на отримання одноразової грошової компенсації витрат для створення належних житлових умов (грошова компенсація), або на строк його повноважень службового жилого приміщення, або жилого приміщення для постійного проживання".

Сумнівно, що "належні умови" нардепів визначаються одно - двокімнатною квартирою на Троєщині. Середня вартість трикімнатної квартири у непопулярному районі Києва становить 126 тисяч доларів або 600 тисяч гривень.

Таким чином, оплата послуг депутата дорівнює: зарплати + матеріальна допомога + грошова допомога + квартира = 960 000 + 240 000 + 240 000 + 600 000 = 2 040 000 гривень.

Таким чином, 450 депутатів коштують державному бюджету дев'ятсот вісімнадцять мільйонів гривень (918 000 000 гривень).

Оплата місячних зусиль одного депутата, який за цей період створює 0,7 законопроекта, виголошує 0,8 виступу з місця та 0,6 виступу з трибуни, а також робить 0,7 депутатського запита, становить сорок дві тисячі п'ятсот(42500) гривень.

Тепер порівняємо оплату зусиль протягом місяця роботи народних обранців з оплатою праці середньостатистичних українців, інтереси яких вони представляють.

Зарплата: у грудні 2005 року середня заробітна плата одного штатного працівника по Україні становила

1019,17 грн. Найнижчий рівень заробітної плати зафіксовано у Чернігівській області (741,93 грн.), найвищий — у Києві (1755,08 грн.)

Вихідна допомога: відповідно до статті 44 Кодексу законів про працю України "при припиненні трудового договору з підстав, зазначених у пункті 6 ст. 36 та пунктах 1, 2 і 6 ст. 40 цього Кодексу, працівникові виплачується вихідна допомога у розмірі не менше середнього місячного заробітку". Тобто, в середньому, 1019,17 грн.

Квартира. Середньостатистична київська сім'я з чотирьох осіб (двоє дорослих і двоє дітей) може дозволити собі придбати квартиру, аналогічну до депутатської, за 27,5 року без врахування інфляції, якщо протягом всього цього часу буде купувати лише предмети першої необхідності. Заощадження сім'ї за один місяць = 1775,08 X 2 особи — (423 X 4 особи.) = 1692 грн. Якщо ж сім'я наважиться взяти цю квартиру у кредит під 12-13% річних, то вона має шанс не розрахуватися з банком до смерті.

Пенсія, звичайно, у середньостатистичних українців набагато менша, ніж депутатська. Пенсія народного депутата коливається в межах 80-90% від діючої на момент виплати зарплати народного депутата. Окрім цього, є ще компенсаційні щомісячні виплати у розмірі приблизно десять тисяч гривень. Але це вже предмет для аналізу інших досліджень.

Якщо співставити оплату послуг громадян України та їхніх обранців, то побачимо, що оплата послуг народного депутата дорівнює оплаті послуг сорока двох середньостатистичних українців.

Оплата послуг депутатів всього скликання дорівнює оплаті послуг вісімнадцяти тисяч дев'ятсот українців.

За матеріалами Тетяни БОЙКО, Громадянська мережа "ОПОРА", „Українська правда”

СЕРЦЕ КВІТАМИ РОЗЦВІЛО

закінчення, початок на стор.1

сія) доживати віку. Виховала Ксенія Дмитрівна четверо дітей, пережила три голодомори: в 33 році, коли брат і сестра її з голоду помирали; в 42-45 рр., коли була вивезена в Німеччину, де ноги від голоду попухли; в 47 — післявоєнний голодомор, коли помирало багато знайомих. Але бабуня вистояла, її нічого не зламало. Сумно їй зараз за селом, за хатою, обсадженою квітами, що радували душі односельців. Тож, зробила квітковий город під вікнами. Милують квіти очі, старенькій, згадкою про рідну хату, її любов в них так палає, що хто подивиться, то радіє. І їй, від того, що змогла людям зробити приємне і тут, в Нетішині ще радісніше.

„Що спонукувало Вас до цього?” — запитала я у неї. Ксенія Дмитрівна відповіла: „Аби було гарно, як у мене

вдома, біля хати в селі. „А як люди віднеслися до Вашого вчинку?” —

вдому запитую. У відповідь чую: „Більшість, крім деяких, задоволені, дякують мені при зустрічі. Я уже мішок „дякую” назбирала. Хочу восени, як дасть Бог дожити, насіння зібрати і ще далі все пообсаджувати”. Як приємно, коли добрі вчин-

ки ідуть із глибини твого серця. Радість і внутрішнє задоволення переконають, що „Ліпше добре ім'я за багатство велике” (Проповісті 22: 1).

Звичайно, за рубежем таких захопили б премією чи хорошим подарунком, щоб і в інших виникло прагнення до добрих вчинків. У нас, — якби хтось поскаржився, що бабуня розкопала не своє, то й чи не покарають.

Борці за справедливість та редакція газети „Вісник малозахищених” бажає вам, Ксеніє Дмитрівно, здоров'я від Бога, радості від дітей і внуків. Кріпиться, дорогенька, і пам'ятайте, що „Слава, честь і мир усякому, хто чинить добре.” (Римлянам 2: 9-10).

Алла Душнюк

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо.

Початок в номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

(копія розповіді)

Хто може в Польщі, хто може за кордоном родичів мав, таких розшукували. Але мій дядько, рідний мамин брат, на дійсню пішов в десятому році, тоді, як я родилася. Німці його забрали у полон в першу світову... Він був ранений у два пальці руки — і сховався. Це було в Польщі. То його один поляк знайшов і переховував. І дядько мій женився на дочці свого спасителя. Тепер, як уже ця війна стала, дядька вбили. Його син академію закінчив і попав до німців. То ми про нього нічого не знали. Батько його — Ішполіт Острозький.

Як стали шукати таких-сяких, то стали висилати на Сибір людей. Багатири стали шукати. А він всього господар — та й все. Наш сусід Свинцицький Станіслав Станіславович. В нього зовсім мало що було тієї землі, але ж він умів хазяйнувати, так йому добре було. І його вислали в Красноярськ, його вислали ще до тридцятого. Двадцять дев'ятий - тридцятий — була висилка така. То там, то там вхоплять. Чимало тоді вислали. Ну, вислали. Там мати вмерла, дочка вмерла того Свинцицького. Стасік Свинцицький робив (наприкінці життя, - П.Я.) шофером в лікарні. Його звали Зигмунд, а то вже тут переінакшили в Станіслава. Він приїхав, а його менший брат Едвард пішки прийшов: “Іду, іду, їсти захочу — заходжу до людей, накурмлять і спати дадуть, і далі йду”. Аж з Красноярська прийшов пішки. Його теж вислано було, дві сестри, Марцеліна і Регіна, туди ж — на Сибір. Регіна і мати там померли. Тепер у 34-35-х стали висилати на Дніпропетровщину, на Херсон — католіків. То вислали на Дніпропетровщину мого дядька — Острозького Яна Георгійовича з жінкою, і там дядька репресували. Стали дуже брати на поляків, поляків вишукували. Дуже багачко їх репресували. Був секретар сільсовета Свинцицький Юзеф — репресували, а жінка його десь виїхала,

то я про жінку його не знаю нічого. Починаючи з тридцять четвертого, багато висилали. Наших висилали на Дніпропетровщину. А звідти нащось насилали сюди людей. Взагалі таке робилося, щоб людина не жила.

Голод тепер — 33 рік. Як 32-й рік вже трудно нам стало, дуже трудно. Як тридцять третій рік... Спочатку тридцять третього року дуже стали люди мерти з голоду. Не було нічого. Розкачували людьми. Отих “куркулів” — на Сибір. Боже, страшно навіть розказувати. Дивіться: от прийде в хату, це комуністи робили, що там говорити, прийде в хату, нема що їсти, але якось шукає мати, щоби дитині їсти дати. І борщі забирали. І думаєте хтось чужий? Не чужий — підлизники. І було так, що мати сховала у попіль горшка з фасолею, щоб потім зварити - і то знайшли, забрали. Тепер всіх вигнали на вулицю, вікна побили, двері виставили і забралися, і пішли. Отак робили. Це правда — не брешу. Владою був до цього, ну, як його, голова сільсовета Костецький, ще й поляк. То він те все робив. Тепер з Понінки був Марковський, комуніст. І був якийсь Государський на прізвище. Оце вони робили. Вислали “куркулів”, як вони на них казали. Потім почали на Казахстан висилати. Мою маму вислали, моїх два брати і дві сестри. Мама — Станіслава Леонтіївна Багінська, сини її Микола і Леон, дочки Юля і Марія, яка вже була заміжня, також з чоловіком вислали. Стали всіх висилати тоді, висилали німців і поляків. То вже в 36-му, після голодовки, тридцять шостого осінню вислали і там їх поселили: Кокчетавська область Чкаловський район, с.Зелений Гай.

Я заміжня була — залишилася. І брат тут мій теж зостався, робив на фаянсовому, він був членом профспілки, також не взяли. Підмовили його, щоб він просто відписався від сім'ї. Він відписався, та й тоді сім'ю забрали. То мама там вмерла, брата

Леона, меншого, вбили німці там. Позавидували, що він був десятником по дорогах. Він дуже справлявся. Його вбив двоюрідний брат жінчин. Леонових дітей залишилося шестеро. У жінки Леонові був дядько Гриб, то він допоміг вигодувати Леонових дітей. Зараз ці діти виїхали в Німеччину. Брат Миколай робив тут ветеринаром, то і там так робив. Там були урагани страшні. Миколай завідував там худобою. Була депеша: до обіду буде ураган — не випускай худобу. Він не випускав. Урагану не було. їсти худобі немає що. І брат скомандував під вечір вигнати худобу. Як вигнали — то ураган все-таки прийшов і до тридцяти голів худоби забив. І Миколая за цю худобу засудили. Брат заявив голодовку і заключонним через 9 днів вмер. Мама залишилася з найменшою дочкою. Мама померла.

В нас багато таких “куркулів” вислали: сім'я Піхоцьких... З Липівки німців тоді вислали, з Єлизаветина. В Шуркові мішане населення було. Мама була вдома з малими дітьми: Юлею і Леоном. Але в нас була корова добра. Я робила в Токарівці і брат один робив там. Спочатку я робила в штампувальному цеху, потім перейшла в формувальний, де я була інструктором. Мені дали ітеерівську стовбу. Там хліб був, то я наймся там, а пайку 600 грамів я несла додому. Отак. В тих господарів, де я була на квартирі, був на квартирі ще єврейчик — Ісак Фроїмович Махновецький. Він був бухгалтером формовочного цеху, до мене каже: “Ядзя, ти одну буханку собі візьмеш, а одну мені”. Мені дуже добре. Братові передали, то він занесе додому. Таким робом у нас ніхто не вмер. Но цей брат, що робив в Токарівці і ходив додому, дуже був страшний, думали, що з нього теж нічого не буде. Цей єврейчик-бухгалтер оформив трьох непрацюючих на повітрі, от і виходило нам по буханці.

Продовження в наступному номері

Митикування Микити Митикуватого

ЩО Б С Л А В У Т А Н Е В И Б У Х Н У Л А

Кажуть, в неділю 2 липня, в Славути біля ринку знайшли міну. Інші кажуть, що не знайшли — що її туди з піском завезли під будинок, що будують. Ще в четвер, кажуть, зранку мінерів не було. Не спішать чомусь забирати „забавку”. Гадають, вірогідно, що для славутичан така „за-

бавка”, як цяцька для дитини. Кажуть, ще днів 10 тому таку ж „цяцьку” хтось в ДАІ під двері поклав. Що за жарти? Звідки ж їх стільки цих мін в Славути? А це, кажуть, „атомна” купила „артбазу” колишню та пісок розгрібає там, щоб схоронити для радіації збудувати.

Кажуть, що та радіація так розкладає ті міни, що там залишилися, що вони й пукнути не встигнуть.

А чи то правда, чи ні, — оце тільки всього, що базар поруч, а то й того не знали б. І в кого тієї правди шукати? Отак зірвуть, чи від радіації дуба вріжимо і навіть знати не будемо від чого.

НАШОМУ ДІДОВІ ПОЛЕГШАЛО

Нашому дідові полегшало: раніше пловав на груди, тепер — на бороду.

Ця, така гідка, поговірка спала мені на думку, спостерігаючи, як в Нетішині змінюється потік гробів на цвинтар з порівняно молодими людьми. Ще минулого року пливло їх по одному в

тиждень, а цього — по два, по три. Та вперті нетішенці ніяк не хочуть пов'язувати це з супутником міста — Хмельницькою АЕС. Навіть планують ще будувати тут атомні реактори.

Цікаво, що й ті, хто вже поховав родичів молодими, не змінюють

свої думки. Жадоба, добре заробити на будівництві ХАЕС та в “корисливий” угоду тим, хто планує (за традицією) мільйони вкрати з будівництва та з тіньової торгівлі енергією — затуляє очі населенню навіть на гроби.

В ЧИЙ ІНТЕРЕСАХ ДІЄ ПРОКУРАТУРА, ПЛЮНДРУЮЧИ ДІЮЧЕ ЗАКОНОДАВСТВО

нижче і надалі ілюструємо події, які висвітлюють ставлення прокуратури до діяльності громадської організації загалом і до захисту інтересів громадян, зокрема

Голова ради з'єднання борців за справедливість (ЗБЗС) Анатолій Григорович Войтко, 5 червня 2006 року, отримав лист від прокурора міста Коростеня В.М. Курилюка наступного змісту.

На Ваше звернення, адресоване в прокуратуру Житомирської області, щодо представництва в Коростенському міськрайонному суді інтересів гр. Устенка Р.В., прокуратура міста Коростеня повторно повідомляє наступне.

Згідно вимог ст. 237 ч. 2 ЦК України, не є представником особа, яка хоч і діє в чужих інтересах, але від власного імені, а також особа, уповноважена на ведення переговорів щодо можливих у майбутньому правочинів.

Згідно ст. 244 ЦК України, довіреністю є письмовий документ, що видається однією особою іншій особі для представництва перед третіми особами.

Згідно ст. 245 ЦК України, форма довіреності повинна відповідати формі, в якій відповідно до закону має вчинятися правочин.

Оскільки чинними Конституцією України а також Цивільним Кодексом України не передбачено іншої форми представництва, окрім нотаріально посвідченої, у прокуратури міста Коростеня, незважаючи на Статут громадської організації З'єднання Борців „За справедливість”, немає підстав вважати дану громадську організацію законним представником інтересів гр. Устенка Р.В.

Також роз'яснюю, що згідно ст. 3 ЦПК України, кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до суду за захистом своїх порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів. У випадках, встановлених законом, до суду можуть звертатися органи та особи, яким надано право захищати права, свободи та інтереси інших осіб, або державні чи суспільні інтереси.

Таким чином, вимога у зверненні з приводу „перевірки законності втручання суду у приватну власність Устенка Р.В.”, **не відповідає** вимогам чинного законодавства.

Крім того, згідно п. 3.1.6 Статуту громадської організації З'єднання Борців „За справедливість” передбачено — **„представляти інтереси З'єднання (в т. ч. членів З'єднання) у всіх державних (в т. ч. і у суді) і недержавних органах”**.

Таким чином, у випадку матеріальної неспроможності гр-на Устенка Р.В. самостійно захистити свої інтереси в суді, **громадська організація** З'єднання Борців „За справедливість”, після належної оформленої довіреності від імені вказаної особи, наділена повноваженнями сама представляти інтереси вказаної особи в суді, а не тільки інформувати інші органи або організації.

В зв'язку з викладеним, прокуратура міста Коростеня не вбачає підстав у задоволенні Вашого звернення.

Одночасно роз'яснюю, що у випадку незгоди з прийнятим рішенням, Ви маєте право оскаржити його в прокуратуру Житомирської області”. (Є ще

право оскаржити незаконні дії і бездіяльність прокуратури до суду, але прокуратура цей порядок приховує).

Прокурор міста Коростеня радник юстиції В.М. Курилюк
Вик. Гузенко О.С.,
т. 4-25-56

На цю відписку (не по суті справи), яка не вирішує свяятий обов'язок прокуратури по повідомленню захистити права і свободи громадянина Устенка Р.В. відносно непопущеності його приватного життя, та стосовно незаконного обмеження прокуратурою законних прав об'єднання громадян захищати права своїх членів, Анатолій Григорович, як керівник організації борців за справедливість надсилає в СБУ Житомирської області і Генеральному прокурору скаргу наступного змісту.

„16 лютого 2006 року ми звернулися до прокурора Коростенської міськрайпрокуратури з приводу **беззаконня з вимогою забезпечити недоторканість приватної власності у випадку прямо не передбаченому законом, втручання державою (судом), у приватне життя члена ГО ЗБЗС Устенка Романа Вікторовича.**

30 березня ми отримали відписку, не по суті скарги, а ніби ми просили захищати інтереси Устенка Р.В. у суді, хоч на справді такого не було.

Тому 12 квітня ми оскаржили вказану відписку прокурору Житомирської області і просили зобов'язати прокуратуру м. Коростень розглянути скаргу більш предметно і по суті. Житомирська прокуратура 21.04.06р. за №05/350 вх-06 направила нашу скаргу на розгляд тому, кого ми оскаржували. Через це, 5 червня 2006р. ми отримали чергову відписку, в якій знову йдеться, не про суть скарги, а, не зрозуміло з яких причин — про ніби не законне представництво нами (Громадською організацією з'єднання борців за справедливість) інтересів Устенка. І в той же час, (не дивлячись на те, що прокурору повідомлено, що Устенко Р.В. був безробітний і що із Славути (де він живе) 200 км до Коростеня, а також не дивлячись на те, що на бланку ГО ЗБЗС написано не прибуткова і тому зрозуміло що ГО їздить в Коростень немає жодної можливості), прокурор невідомо для чого вказує нам наші права(представляти інтереси інших осіб), і право Устенка захищатися особисто (знаючи, що право це не обов'язок). Ми свої права здійснюємо переважно на громадських засадах — тобто безоплатно. Устенко ж користується своїм правом захисту через ГО ЗБЗС, тому, що прокуратура бездіє — не захищає його прав і свобод, а сам він немає змоги. Прокуратура ж має обов'язок і громадян захищати, і непопущеність приватної власності, але від одного відмовляється, а другого (на що їй вказує правозахисна громадська організація) — не хоче бачити. Це злочин проти платників податків, які оплачують прокурору виконання ним свого обов'язку.

Вимагаємо дослідити цю справу за нашої участі, притягнути винних до

відповідальності і зобов'язати відповідні підрозділи прокуратури виконати, свої обов'язки належним чином.

Надалі все (з початку) листування з цього приводу публікуватиметься в Україні і за її межами.

Посадова особа — прокурор Курилюк В.М. „порушив спеціальне обмеження, спрямоване на попередження корупції” п. „г” ч. 1 ст. 5 ЗУ „Про боротьбу з корупцією”.

Такі дії цієї особи, уповноваженої на виконання функцій держави, підпадають під відповідальність, встановлену ст. 8 ЗУ „Про боротьбу з корупцією”.

На підставі вимог ч. 1 ст. 10 ЗУ „Про боротьбу з корупцією” вимагаємо від Вас виконати свій обов'язок і вжити заходів щодо припинення подальшого порушення Курилюком В.М. спеціальних обмежень, встановлених п. „г” ч. 1 ст. 5 цього Закону та негайно повідомити про їх учинення відповідні територіальні підрозділи МВС України або Служби безпеки України для притягнення цієї особи до адміністративної відповідальності.

Надіємося на Бога, що не за горами той час, коли всі службовці державних органів нарешті зрозуміють, що над ними є справедлива Божа влада, яка завжди на стороні скривджених і не будуть їти проти неї. Бо важко бити колючку босою ногою (а прокуратура змушує так робити усіх тих, хто викриває неправду збоку суду, міліції і інших корупціонерів. Діючи так, прокуратура діє не лише проти обманутої людини, проти громадської діяльності, а й проти Самого Бога).

10 липня 2006 року, ГОЗБЗС отримала повідомлення з генеральної прокуратури наступного змісту.

Відповідно до статті 7 Закону України „Про звернення громадян”, надсилаю за належністю (прокурору Житомирської області) скаргу Войтка А.Г. щодо неналежного розгляду звернень органами прокуратури області, поданих в інтересах Устенка Р.В. та з інших питань.

Про результати розгляду прошу повідомити автора за підписом керівництва прокуратури області.”

Прокурор відділу прийому громадян, розгляду звернень та запитів народних депутатів України — Ю. Симоненко.

Від редакції.

З цього листування є очевидним, що прокуратура захищає державних порушників закону і обмежує право громадян захищатися спільно. Прокуратура добре знає, що закон дозволяє кержнику ГО без довіреності захищати (або, не нотаріусом, а особисто повноважити будь-кого своєю довіреністю на захист), але злочинно дурить, розраховуючи на незнання громадськістю своїх прав. Так саме генпрокуратура знає, що згідно того ж закону заборонено надсилати звернення перевіряти тому, хто оскаржується, але — риба гниє з голови!

ЧИ БУДУТЬ СЕЛЯНИ БАГАЧІ?

Непросте життя сьогодні у сільських жителів. Хороший минулорічний урожай зернових особливих прибутків не дав. Ціни на зерно були зовсім низькими. Цього року озими засіяні значно менші площі, але за рахунок сприятливих умов для їх росту селяни зможуть зібрати урожай на рівні минулого року. Закупівельні ціни на пшеницю очікуються 750-800 гривнів за тону. Цьому сприятиме загальносвітова тенденція збільшення цін на зерно. Так приміром США зменшили експорт кукурудзи удвічі. Це пояснюється тим, що там з кукурудзи виготовляють етанол — спиртову добавку до бензину. В Бразилії етанол виготовляють з цукрової тростини і змішують з бензином наполовину, тому і ціни там на бензин за останні три роки не стрибали угору, як у нас.

Останніми днями ціни на хліб по-

чали рости у різних областях по різному. Це не пояснюється відсутністю зерна, а пояснюється збільшенням цін на енергоносії; подорожчали газ, бензин, електроенергія.

Щоб стабілізувати ціни на енергоносії, у різних регіонах України розробляють програми, які можна впровадити на місцях. Так в Донецькій області збільшили площі для посіву ріпаку, з якого збираються отримати біодизель, який удвічі дешевший за солярку. Щоб круглий рік працював у полі один трактор, треба посіяти 5 гектарів ріпаку і видушити з нього олію. Треба зазначити, що ріпакова олія за харчовою цінністю не поступається оливковій, тож її можна при потребі використати й для харчових потреб. В інших регіонах — це програми, де планується збільшити випуск спирту для отримання етанолу, який розводять з бензином у певних пропорціях (до 51%).

Чи позначаться ці кроки для поліпшення життя простого селянина побачимо через рік. А зараз ціни на товари ростуть, як гриби в лісі. І збільшення світових цін на зерно мабуть не позначиться на добробуті селян, які вирощують це зерно, поливають його своїм потом, а потім за копійки віддають трейдерам, не маючи з цього ніякого зиску. Через це дуже багато сіл на мапі України зникли назавжди. Звичайно, Захід чи світовий капітал мають і світовий досвід занепаду а іноді і катастроф економік в різних країнах в свій час від безладу з трейдерами, про яких ми ще не знаємо толком що то таке. Тож очевидно, що при владі сьогодні мають бути люди, які хочуть і створюють такі регуляторні, притаманні Україні, органи, щоб не вони збагачувалися, а селяни і Україна.

Клим Крикльвий

ДИКТАТУРА ВЛАДИ В НЕТІШИНІ

Все почалося з того, що мер міста Смишляев О.Є. зустрівся в Хмельницькому з Гладуняком І.В. — нинішнім головою облради. Після, спочатку була розмова з бізнесменами міста і з кожним торгуючим в Нетішині хлібом, щоб торгували в Нетішині лише хлібом Нетішинського хлібзаводу, що давно вже, як кажуть: „більше Гладуняків, ніж нетішинців”. Але, як скаржився, після, на зустрічі з журналістами, Смишляев О.Є.: „на жаль його не зрозуміли”. Наступним кроком була зустріч з журналістами, звичайно з попереднім опрацюванням різними обіцянками. „Віснику малозахищених”, наприклад, навіть не відмовили в проханні (у всякім випадку сказали готувати проект) по тисячі доларів щомісяця. Не так велика ця сума, щоб видавати газету, але, у порівнянні з нічого, або в обмін на утиск — це багато. Наївні ми, швидко зробили проект. Правда все ж не дуже вірили, то ж написали його не на 1000 доларів, а на 240 в місяць, щоб депутатів не драгувати. З вирі-

шенням цього питання (винесенням його на розгляд сесії) Олександр Євгенович не спішив. І розглядати нікому не давав. Мабуть так треба було. Сьогодні, на зауваження, що Ви вже в 4-те обіцяєте вернуться до цього питання з понеділка, Олександр Євгенович розводить руками і каже, що обставини такі, що може буде й в 10-те.

На зустрічі з журналістами хліб був не центром розмови, але й не останньою темою. Журналісти сказали, що більше їдять Славутський, а Смишляев О.Є. — що треба щось робити щоб іти хліб нетішинського заводу. Журналісти казали: нема проблем — лиш смак та якість давайте, та що не від журналістів це залежить. З чим голова не погодився, наполягав, мовляв від вас (журналістів) багато залежить.

І правда. По нетішинському (знову ж, як кажуть, Гладуняковому) телебаченню, журналісти продемонстрували скільки від них залежить. Показали ту зустріч, як хотіли диктатори. Звичайно — вольному воля, але ж совість треба мати по відношенню до колег. А то

— лиця, губи на телеекрані у присутніх журналістів рухаються, говорячи насправді про те що хліб Славутський смачніший, а слова на народ ідуть — протилежні за змістом (від диктора, чи аж від диктатора, не так важливо).

Доречі, на цьому ж телебаченні ще до цього провели шоу з хлібом нетішинського хлібзаводу. Зібрали торговців хлібом і давали коштувати під дулами телекамер дійсно гарний, смачний хліб. Та власники хлібних торгових підприємств не піддалися, бо ж у кожного в магазині лежав хліб того ж заводу, якого не беруть люди, і навпаки — розкупувався добре хліб Славутського заводу. На екрані ж, була та сама клоунада: де (Бозна чого) хвалили хліб — там гудіачі голос чули, а де гудили — лиш бачили, як губи рухаються. Люди ж дивляться у телевизор і поносять мабуть й журналістів і продавців, та, як бачте, не там собака зарита. То ж цій газеті - „Віснику мало захищених”, мабуть допомоги від влади не бачити, бо замовчують правду не вміє.

Анатолій Войтко

МОРОЗОЗУСПЕКУ

Гарячі четвер та п'ятниця початку липня 2006 року входять в погану історію України демонстрацією світові усїєї гнилої політичних сил, як мороз у спеку. Може тепер Захід побаче різницю теорій розвитку країн не очищених кров'ю в боротьбі за справедливе демократичне суспільство. В Україні ці цінності (від Бога) потоптані сатанинською продажністю сатані. Україна вкотре надала змогу Олександр Морозу продемонструвати найвищу сатанинську майстерність цієї продажності. Хіба міг на таке розраховувати мудрий Захід? Що вже говорити про український обдурений народ. Один відсоток його щирих представників нині у Верховній раді, а решта — олігархи, та ще й у більшості своїй не прості, а ті, хто окрім як жерти (тобто обдирати людей) нічого більше не хочуть.

Чи дійде тепер до БЮТ і Нашої України, що не можна тягнути в різні

боки від народу, якщо заявили себе народною владою.

Звичайно, що і Морозу і Януковичу прийдеться рахуватися з демократією, яку й вони декларували. Звичайно — це краще, ніж безладдя в загальні. Уже півроку нема роботи, ні Верховної ради, ні Кабміну, бо всі знали, що тимчасово при владі, і — чи не кожен, намагався встигнути вирішити шкурні питання для себе й оточення.

Якщо врахувати, що опозиція це не тільки досвідчені опозиціонери БЮТ, Наша Україна а і Президент, то не важко здогадатися, що протистояння будуть серйозні, та корисні для виявлення усїєї нечисті. Є перспектива, що це протистояння неминуче приведе до вродження нової політичної сили — більш наближеної до потреб українського народу, чіткішого виразника його ідей.

Те, що не хотіли, знаходячись при своїй владі, виявляти БЮТівні та Нашо-Українці про кримінал Януковців (щоб часом не зачіпити себе), сьогодні з опозиційних окопів викидатиметься з'їдаючи не лише чужих. Лозунг: „Бандитам тюрми” знову займе чільне місце опозиції. Та чи повіре народ? Швидше, що — новій силі, яка відколеться від усіх, що вже засвітилися брехунами.

Народу потрібна щира партія правди. Оцей мороз у спеку, в образі О.Мороза та В.Януковича, напоумив про таку потребу і народ і політиків. Тому, не довго чекати змін. Вони прийдуть кращі, але не забуваймо, що Бог дає владу ту, яку народ заслуговує. Усі хитрючі наші нам на голову, то ж будьмо по Божому мудрі і прийде влада по Божому мудра, як погода до пори.

Іван Висновок

так було

М О В А Й Р О З У М — Б Р А Т А Є

Після незаконних рішень деяких обласних і міських рад щодо особливого статусу російської мови, доречно (заради справедливості) згадати і про роль державної мови — тобто української, рідної мови українця.

Скажіть, будь ласка, з якого порожнього місця мають узятися знання української мови у бюджетних працівників, держслужбовців? Якщо та, що видається українська книжка, спроможна обслужити лише 10 відсотків українського населення, а словники видаються накладом лише дві тисячі примірників. Не останню роль відіграє і вартість цих посібників.

Щоправда, упродовж останніх 15 років опанувати українську мову можна було по-різному: в школі, по радіо, по телебаченню, у вузах, за самовчителем, з репетиторами. Та ті, кому за тридцять, часто не вивчали українську мову, невірячи у можливість становлення України. Але ж настав час міняти концепцію мовного розвитку держави. Нещодавно відбулася нарада під керівництвом віце-прем'єра Вячеслава Кириленка з мовного питання. Як було зазначено на цій нараді — прийшов час узятися за українську. Учасники й, зокрема сам Кириленко, пояснював що йшлося переважно про книговидавництво, словники, музику, освіту і нову культурну політику. Прийняли одне рішення — створити концепцію мовного розвитку. Учасники зібрання, а це успішні ук-

раїнці, які досягли успіху в житті і при цьому послугоувались українською мовою, домовились проводити такі зустрічі двічі на місяць.

Якщо звернутися до історії, то можна дізнатися, що період українізації уже був. І побачимо, що в той період успішно працювали курси і гуртки з української мови. Після закінчення таких курсів службовці здавали іспит з українознавства. Планувалось також із 1 січня 1924 року припинити прийом на роботу службовців, які не знали української мови. Людей, які зовсім не знали української мови (у січні 1926 р.) поділяли на дві групи: ті, хто бажав оволодіти українським культурно-мовним процесом; ті, хто вороже був налаштований до українізації. Перші повинні були за три місяці вивчити українську мову, а других передбачалося звільнити зі служби. У 1927 році більше половини книжок друкувалися українською, три чверті усіх газет були українськомовними. Українська мова переважала на Кубані, Ставрополі, Воронезькій області — там, де жили переважно українці. **За переписом 1926 року в СРСР налічувалося понад 81 мільйон українців, а росіяні на 4 мільйони менше...** Найбільш послідовними провідниками політики українізації були Микола Скрипник, Олександр Шумський, Микола Хвильовий, Влас Чубар. Всі ці люди загинули в 1933-1938 роках, а Олександра Шумського отруїли на заслання в Сибіру, розстріляли синів

класика української літератури Михайла Коцюбинського — Юрія і Романа, решту заслали на Соловки. Період українізації, який тривав з 1923 року по грудень 1932 року, закінчився секретною постановою ЦК ВКП(б) і Раднаркома СРСР за підписом Молотова і Сталіна про хлібозаготівлі в Україні, на Північному Кавказі і в Західних областях. Цією постановою Кремль знищував українців голодом і позбавляв їх права на рідну мову. Газети і журнали, а також навчання в школах переходили на російську мову.

В наш час можна почути таку фразу: „Громадяни поважатимуть свою мову, коли знайдуть чим пишатися у своїй країні”. Якби то так, то мені здається, що було б вірно сказати ще й так: „Чому в Європейських країнах люблять свою владу, а у нас...” Без причин і обґрунтування підняли ціни на транспортні та комунальні послуги, ... Тільки підняття цін на газ можна зрозуміти, бо СТАРШІ БРАТИ допомагають.

Скоріше за все, владу-маючим всерівно якою мовою продаватися, і, справді, мало захищенням на вивчення мови немає часу (коли болить голова від думки: а що будуть їсти діти взавтра?). Але мову потрібно вчити, ще з дитинства, як кажуть, з молоком матері.

Бо мова й розум — братає.

Нестор Чиж

т а к є

ЩОБ ШВИДШЕ НАСТАЛА ГОДИНА
УКРАЇНСЬКОЇ ЗЛАГОДИ Й РОЗУМІННЯ

Позбирала Юля в БЮТ тих, що кров з нас п'ють
Й через тую БЮТ Україну злидні б'ють.
Президент наш, Віктор Ющенко, теж не свят,
Бо багато й в нього тих, хто, то кум, то сват.

Вигадували в БЮТ, як з Ющенком лягать
Й зморозили мурловичі* — їм дулю дать.

Запроданці - яничари — не паничі,

Заморозять Україну мурловичі.

Молім, УКРАЇНЦІ, небесного Тата:

“Боже, не роби — до Росії придатком.

Згадай віки, скільки ми бились за волю, —

Вороги й брати щили кров з нас — доволі ...”

Заморозять Україну мурловичі —

Злигалися з комуняками сволочі.

По шкурі мороз в липні, від того мурла.

Надія, жить в добробуті — знову втекла.

Літньої спеки, мурловичів з морозом,

Нам Наша Україна з БЮТ подали —

Кар'єризмом спаскудився їхній розум,

Дбати про народ, у них, совісті мало.

І. Висновок

Щоб швидше настала щаслива година

Української злагоди й розуміння,

Від Бога, до кожної влади, людина

Нехай обрана буде, нашим сумлінням.

Демократи! — Демократа нам давайте

(Не про владу - зради — про народа дбайте),

Більш за себе люблячого Україну —

Патріота, який прагне стать їй сином!

***коаліція зради 09.07.2006р.**

Є НА МАПІ КРАЇНА

Є на мапі країна, Україною зветься,
Проте українцю в ній не дуже живеться.
Мабуть, десь там у віках, загубив свою долю,
Український народ, здобуваючи волю.

Зогляньмося в минуле та прийдімо до тям,

Хто віками нас гнобив й тягнув нас до ями?

Де найбільше й за кого, українців полягло?

Хто вірний шлях на волю, руйнував нам на зло?

Зогляньмося у минуле й себе запитаємо,

Чи часто, за волю шлях, свій здобуваємо?

Які зараз ми є, такі були й пращурі наші, —

Нам волю диктують мов, поневоленій миші.

Бо народ наш в неволі, ще з часів Чингізхана,

Ходить в гніті, міняючи „доброго” пана.

Нема злагоди й миру у простому народі,

Й цвітуть будяки на українським городі.

Немає злагоди й миру у Раді Верховній,

Тому плачуть голодні в країні холодній.

Сидять ситі депутати закони приймають,

В їх кишнях мільйони, голодних, зникають.

Ділять ласі шматочки та собі все хапають,

Україну, як торт, на всі щоки вплітають.

Вже нема областей, а лиш одні регіони,

В них таємно формують бандитські загони.

Хто дав право ситим різати нашу Вітчизну,

Гендлювати спільним, наче за комунізму?

Споконвіку прагнемо, люди заходу й сходу,

Жити, як брати, — діти ж одного народу.

Тож, браття українці — в небезпеці з'єднаємось!

Та банді дати відсіч гуртом постараймося!

Щоб жили ми у згоді, мирі і любові,

Й щоб наша свобода не втопилася в крові!

Михайло Нестерук (с. Могиляни)

О Г О Л О Ш Е Н Н Я ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ**ДО УВАГИ ПІДПРИЕМСТВ, ПІДПРИЄМЦІВ
ТА ФІЗИЧНИХ ОСІБ**

Якщо ви бажаєте дати оголошення або розмістити інформацію про свою виробничу, торгівельну та іншу комерційну діяльність, а також інформацію про свою продукцію, автомобільні, побутові чи будь-які інші послуги, які ви можете запропонувати жителям міст і сіл, то звертайтеся до нас і ми про Вас усе розкажемо. Допоможемо стати Вам відомими. Розцінки вартості оголошень пільгові для громадян (в гривнях)

звичайне
до 20 слів
1 раз — 2.00
коли одне і те ж
оголошення
треба повторити
декілька раз:
2 рази — 3.80
3 рази — 4.80
4 рази — 6.80

В рамці
до 20 слів:
1 раз — 3.00
коли одне і те ж
оголошення
треба повторити
декілька раз:
2 рази — 5.80
3 рази — 7.60
4 рази — 9.00

чорний фон до 20 слів:
1 раз — 3.50;
оголошення повторити:
2 рази — 7.00;
3 — 9.00; 4 — 10.00

+ 15 коп. за кожне додаткове слово

Для підприємств
вартість оголошення збільшується вдвічі
**Постійним замовникам
ціна зменшується на 10%**

С к а з а н н я м у д р и х

Ті, хто тільки „дегустують” Біблію, не розуміють її смаку, — смакуйте!

Ми спасаємося не тим, що робимо, а, повіривши в те, що зробив Христос, й роблячи так, як Він заповів. Віра без діл — мертва!

Все, що є в нас, Бог дав нам напрокат, щоб ми себе усім цим збудували, а не думали, що це ми самі зробили.

Краще сказати істину і бути відкинутим, ніж промовчати та бути прийнятими.

В будь-якій пустелі скорботи Бога є оазис утіхи.

Словом кісток не переломиш, але серце розбити можеш.

Яким би темним не було ваше минуле, майбутнє з Христом у вас завжди найсвітліше.

В Божих планах дещо сказано і про вас. А в ваших про Бога?

Той, Хто помер, щоб дати тобі спасіння, не може бути ворогом дати тебе.

Від „солоного” християнина люди

починають відчувати спрагу за Христом, водою живою, а від прісного людям нудно.

Ми всі далекозорі на грихи — у чужім оці „скалку” бачимо, а в своєму „колоди” не помічаємо.

Брехня — улюблений засіб боягуза „рятувати свою шкіру”

Золото може бути непоганим слугою, але хазяїн з нього жадливий.

Шлях до справжньої радості веде через слухняність Богу.

“Вісник малозахищених”

Інформаційна
громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців
“За справедливість”.
Свідоцтво про державну
реєстрацію **КВ № 9485**
від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Адреса редакції:

вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbz@s@nh.km.ua

Виходить двічі на місяць (до 20 і до 5)

Розповсюдження газети безкоштовне, а для
передплатників (передплатний індекс **08697**) і
бажачучи купити у роздріб — за пільговою
ціною: по Україні 54 коп.,
по Хмельницькій обл. 50коп.

Програмні цілі: захист інтересів
скривджених, принижених, знедолених і
несправедливо ображених; надання
консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Редакційна рада залишає за собою право відбору та редагування надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Банківські реквізити:

р/р 26004301071 ВАТ держ. ошад. Банк,
м.Славута МФО 375155, Код ЄДРПОУ
22764531

Газета друкується у

ПП “ПАРІ-БРОК”
місто Нетішин
Тираж 3000 Зам. № 202